

[Lysholm Christensen]

Men det hører også med til billedet, at forskellige interesser hos mænd og kvinder for et givet fag eller en given uddannelse kan føre til forskellig rekruttering af mænd og kvinder til det pågældende fag eller den pågældende uddannelse. Der er ikke nogen grund til at forvente, at man i overskuelig fremtid vil få en ligelig kønsfordeling f.eks. blandt sygeplejersker og jordemødre; dér vil der altid være forskel. Det tror jeg ikke at der kan laves om på hverken på den ene eller den anden måde.

Vi må helt naturligt erkende, at interesserne for et fag kan være forskellige hos mænd og kvinder, og det gælder også de længerevarende uddannelser på universiteterne og de højere læreanstalter. Der er stadig betragtelige kønsforskelle, for så vidt angår interessen for disse uddannelser, og dermed vil der også naturligt blive ulige kønsfordeling blandt de ansatte længere oppe i systemet, dvs. blandt forskere og lærere. Det kan meget vel være, at der ad åre kan ændres noget på de faglige interesser, men der er ikke nogen grund til at forvente, at kønsforskelle i faglige interesser nogen sinde helt vil forsvinde. Det er vist heller ikke ønskeligt.

Det politiske arbejde for en mere ligelig fordeling af antallet af mænd og kvinder på universiteterne og højere læreanstalter må tage hensyn til de aktuelle faglige interesseforskelle mellem kønnene. I perioder har Folketinget og regeringen handlet på en sådan måde, at det har styrket de tekniske og naturvidenskabelige fag i forhold til fag inden for humaniora, og det er bestemt ikke Kristeligt Folkepartis politik at udsulte humaniora i forhold til de tekniske og naturvidenskabelige fag. Danmark har råd til at satse på begge dele, og ved at give bedre vilkår til humaniora og andre områder med mange kvindelige kandidater vil man efterhånden også opnå en mere ligelig kønsfordeling blandt forskere og lærere på universiteterne og de højere læreanstalter.

Det, man politisk kan forvente for det enkelte fag, er, at den gennemsnitlige kønsfordeling for ansatte på universiteterne efterhånden kommer til at afspejle rekrutteringen til de pågældende job. Det vil sige, at f.eks. den køns-mæssige fordeling, der er blandt lektorer, kommer til at svare til den køns-mæssige fordeling af Ph.D.'ere senere.

Det er naturligvis kvalifikationerne, der skal være afgørende, når stillinger skal besættes, men det er et spørgsmål, om vores kvalitetsbegreber er for snævre, om kvalifikationerne bliver beskrevet for snævert. Jeg tænker på, at det kunne være, man skulle inddrage pædagogiske evner i denne kvalitetsvurdering. Jeg har indtryk af, at kvinder måske i højere grad er bevidste omkring det pædagogiske i en undervisningssituation. Hvis nu man tænker sig en kvindelig underviser, som er meget dygtig til netop at formidle stoffet, kunne det så ikke indgå i kvalifikationsbedømmelsen på lige fod med andre kriterier? Jeg har indtryk af, at det ikke er tilfældet nu, men her kunne man måske inddrage et nyt perspektiv og dermed være med til at rette lidt op på den skæve kønskvotering.

Hertil kommer, at man naturligvis skal arbejde for at give kvinder og mænd de samme gode muligheder i det højere uddannelsessystem, hvilket samlet set givetvis vil medføre en ligelig kandidatproduktion. Her har Kristeligt Folkeparti jo gennem årene arbejdet for en bedre barselorlov for studerende, og vi ser med tilfredshed på, at det problem er blevet løst, og at der nu er bedre muligheder for barselorlov for studerende.

Hvis Ph.D.-pladserne videre i systemet er til stede også på de faglige områder, som er relevante, og som kvinder interesserer sig for, vil det også efterhånden føre til en mere ligelig kønsfordeling blandt de ansatte på universiteterne. Men det giver sig selv, at selv om effekten af naturlige grunde ikke kommer fra det ene år til det andet, er det noget, vi skal være opmærksom på. Vi taler her om en gradvis ændring over en årrække, et forløb, som vist allerede er i fuld gang. Dér noterer jeg mig med tilfredshed de tilkendegivelser, der kom fra ministeren tidligere i debatten, nogle tilkendegivelser, som peger i retning af, at man er opmærksom på problemet og søger at tilskynde til, at det bliver løst.

Jeg skal lige knytte en enkelt kommentar til dagsordensforslaget fra SF. Vi kan ikke støtte forslaget, idet vi mener, at en del af punkterne er dækket ind af ministerens tale. Jeg kan ikke lade være at sige om det tredje punkt, at selv om ordføreren for Socialistisk Folkeparti afviste, at der var tale om kønskvotering, så er det alligevel min vurdering, at der her er tale om i